

Alkohol

Cermaque

alkohol,
kdo z koho

kdo tady vlastně z koho vylézá a trčí
jako traverza z mrakodrapu
který se třesem srdce
zřítíil mezi řečí

nějak víc chápu
kající dozorce
i zbloudilé kněze
a zatvrzelost starých chlapů

mezků co bezmezně hájí svoje meze
alkohol

alkohol
zase mi dopomoh k něze
aby mě vzápětí vyvrátil z kořenů
mrsknul mnou o stěnu
mé vlastní lebky

a nechal ležet v blátě
v chladném světle LEDky
na kterou padá sníh
ale neroztaje

vláha z těl milenců a jezer vyvstoupá
zas hned padá z ráje
nahoru a dolů
sněží
v láhvi alkoholu

z poztrácených klíčů
chci najít ten k spánku
a nejstrašnější z chtíčů
je chtít se zlomit v zámku

mám tě
hádanku ukrytou v odpovědi na hádanku
mám tě
je něha rzi i něha lišejníku
mám tě
je plno srdcí nedověřených jak dveře vod hajzlíku

vždy je to síla
když se mluví o slabosti
jazyk řeže jako pila
když ho brousíš upřímností

těch sklenek, co jsi nedopila,
a kterých jsem se zhostil
jak nahého těla

alkohol

má vlastní život

a z něho už se nevykrouťím
dva srostlí milenci
dva snící symbionti

vždy je to síla, když se mluví o slabosti

nejstrašnější z chtíčů
je chtít se zlomit v zámku